

„Ještě jednou vám moc děkuju za azyl.“ říkala vděčně Alicia, když se chystala ke spánku. Berenice jí rozestlala postel v pokoji pro hosty. Alicia svírala plyšového medvídka a opírala se o zeď. „Nemáš za co.“ usmála se Be. „A promiňte, že jsem vám narušila večer.“ „Opravdu nechceš ještě posedět?“ „Ne, už jsem vás zatížila až až. Půjdu spát. Sice neusnu, ale vzdám se. Chci být chvíli sama.“ Berenice ji pohladila po paži. „Tak dobrou noc. Kdyby něco, přijď.“

Když Berenice sešla dolů do obývacího, všechny sklenky byly uklizené. V kuchyni se svítilo a u dřezu stál Chuck a umýval nádobí. Berenice se pousmála a vzala do rukou utěrku, aby mu pomohla.

Zajímavé. Pomyslela si. *Když jsme spolu žili, mohl dřez pod tíhou nádobí prasknout, aniž by si toho pán všiml. O co se asi snaží?*

„Alicia už spí?“ zeptal se. „Před chvílí jsem ji uložila. Už je na tom mnohem lépe, než když jsi ji přivedl.“ „To bylo ještě dobrý, kdybys viděla, jak jsem ji našel... Šel jsem k ní s tím, že jí pořádně vynadám, ale když jsem ji tam viděl opřenou o postýlku jak dlachní polštář... Nešlo to.“ A zastavil vodu. Opřel se o linku a pozoroval ji, jak zaujatě leští sklenky. „Ale víc si dělám starosti o Nicka. Bojím se, že to nezvládne.“ „Nick je bojovník, každou bitvu, co mu život přichystal, vyhrál.“ „To jo, ale bojím se, že tentokrát to bude silný i na něj. Kdybys ho slyšela, jak se těšil na dítě... Po těch hrůzách, co zažil s Annou, by si zasloužil malou radost v životě.“ „Nesouhlasíš snad s Aliciou?“ Zavřela kredenc, kam uložila sklenky. „To netvrdím. Vážně nevím, co bych v její situaci udělal. Řekla mu to, co mu řekla, aby ho od sebe odpoutala. Ne, aby mu vědomě ublížila.“

„Taky si půjdu lehnout. Jestli teda můžu...“ řekla. „Jasně. Pořád je to tvůj dům, na tom se nic nezmění.“ A zadíval se jí do očí. I ona do těch jeho tmavých. Znovu v nich našla náklonnost. Usmála se na něj a věnovala mu drobný polibek na koutek rtu. Poté se vzdálila. Chuck se šibalsky pousmál. Přestože byl zbitý jako pes, cítil se jako král.

Anna přiletěla do nemocnice jako namydlený blesk. Trnula strachy od chvíle, kdy jí nad ránem zavolali, aby si přijela vyzvednout Nicka. V poklusu brázdila chodbu oddělení, kde byl přijat.

Našla ho sedět na lůžku v jednom z pokojů. Byl černý jak mouřenín a na tváři měl pár škrábanců. Kolem ramen svíral deku, která pro něj představovala ochranný plášť před světem. Jen uvnitř byl v bezpečí.

„Před hodinou jsme mu podali Lexaurin, aby se uklidnil,“ vysvětlovala sestra, proč jen tupě zírá do zdi. „Co se stalo? Když mi zavolali, hovořili o nehodě na jachtě,“ říkala Anna znepokojeně. „To nikdo neví, neřekl nám ani slovo. Upadl do šoku. Strážce majáku uviděl oheň a zavolal hasiče. No a policie ho dovezla k nám. Je možné, že tu jachtu zapálil sám.“ A Anna si povzdechla. Sestra ji nechala s mužem o samotě.

„Nicku, co se stalo? Vypadáš hrozně.“ Ale on nereagoval. Po chvíli ho Anna objala. Nejdřív nejistě, ale jak ucítila jeho teplo, přitiskla se k němu víc. Ale on byl tvrdý jako skála. „Jdi domů, Annie,“ řekl malátně. „Zbláznil ses?!“ Podívala se na něj přísně. „V tomhle stavu nemůžeš řídit! Zavezu tě kamkoli budeš chtít.“ „Nezasloužím si tě,“ řekl, když ji jemně uchopil za líce a poté pohladil ve vlasech. „Sluší ti tvý vlasy. I když jsou krátký, je to mnohem lepší než ta laciná paruka. Jsi tak krásně přirozená.“ „Lichotkami mě neobměkčíš, Matsudo. Jedeš se mnou.“ Založila ruce. Nick se pousmál. „Ještě chvíli si tu poležím, když už

jsem si to tu zaplatil. Třeba mi zas něco daj a já vyrazím na trip.“ A lehl si na lůžko. „Zavoláš mi, až ti bude líp?“ „Nechci, abys mě tahala ze sraček.“ „Tys mě z nich tahal pět let.“ pousmála se. „Asi ti stejně budu muset zavolat, auto mám v přístavu.“ Anna se k němu naklonila a políbila na čele. „Odpočiň si. Pak mi zavolej.“ Nick se pousmál a položil se. Chvilí zíral na strop.

Nikdy jsi neměla přehnaná očekávání, vždycky jsi mě brala takovýho, jaký jsem. A má hříchy jsi nijak neřešila. Možná jsi mě měla aspoň trochu ráda. Neuctívala jsi mě jako modlu, nemilovalas jen má dobrý stránky. Vidělas mě takovýho, jaký jsem - bastard, kterej ti ublížil.

Chuck si ráno uvařil černou kávu. Ani neměl chuť snídat. Všiml si na odkapávači šálku a malého talěrku.

Vyšel ven na terasu, kde seděla Alicia zabalená v dece. Vlasy rozčuchané a oči opuchlé od pláče. Přisedl si k ní se šálkem kávy. „Spala jsi trochu?“ „Možná hodinu, dvě. Ty?“ „Ani jsem si nešel lehnout. S Be jsme ještě vykládali. Pak jsem se osprechoval a mrknul na e-maily.“ „Je fajn, že spolu zase mluvíte,“ pousmála se Alicia. „Be je skvělá.“ „Jo, to je,“ začervenal se. „Ale příliš jsem jí ublížil na to, aby mě zas milovala.“

„Myslíš, že mi to Nick někdy odpustí?“ „Když mu řekneš pravdu, tak určitě. Za nějaký čas.“ A zkontroloval mobil. „Děje se něco? Jsi nervózní.“ Namítla znepokojeně. „Od včerejška se snažím dovolat Nickovi, ale má vypnutej mobil.“ „Doufejme, že jen nechce s nikým mluvit.“

Znenadání telefon zazvonil. „To je Anna.“ A hovor přijal.

„Ahoj, copak?“

„Ahoj Chucku, prosím tě, Nick se už dočista zbláznil!“

„Co se stalo?“ A Alicia se polekala.

„Prosím tě, v noci se opil a zapálil jachtu.“

„Co, že udělal?!“ vyhrkl.

„Co se stalo?“ vyplašila se Alicia.

„A stalo se mu něco? Kde je teď?“ ptal se Chuck, přičemž Alicia měla hrůzu v očích.

„Je v centrální nemocnici, ale jen mu píchli léky na uklidnění, nic se mu nestalo.

Prostě to zapálil a díval se, jak hoří - jachta za padesát tisíc dolarů.“

„No tak, co je?“ naléhala Alicia.

„Proč ti vlastně volám - jde o to, že ho dnes propustí. Byla jsem ho vyzvednout, ale poslal mě domů. Tak jsem si říkala, jestli bys to nezkusil a nezjistil, proč se chová jak idiot.“

„OK, zkusím, co bude v mých silách.“

„Děkuju, pak mi dej vědět, prosím. Ahoj.“

„Ahoj, Annie.“

„Tak mluv už konečně!“ nastoupila na něj Alicia. „Nick je v nemocnici. V noci zapálil jachtu.“ „Cože?! A, a kde leží?“ Stoupla a začala zmateně chodit sem a tam. „Uklidni se, nic mu není!“ „Věděla jsem, že si něco udělá! Že to nezvládne! Musím za ním!“ rozběhla se.

Chuck jí sevřel paži. „Nikam nepůjdeš!“ „Nick mě potřebuje!“ „Na to jsi měla myslet dřív!“ A ona zkrotla jako jehňátko. Bezvůdně usedla na židli a rozplakala se. „Pssst, zlatíčko,“ dřepel si k ní a pohladil. „Promiň mi to. Zajdu za ním a zjistím, co a jak. Podle toho, co mi Anna říkala, tak byl jen v šoku. Nemá ani škrábnutí.“ Alicia polkla slzy. Trásla se strachy. „Hned mi zavolej, prosím tě.“ „Zavolám. Pokud mi zase nevyrazí zuby.“ Alicia s

něhou a teplem u srdce pohladila jeho velké ruce. Vždy, když viděla jeho plameny vytetované na předloktích, zapálila se v ní nová naděje. „Zvládne to, neměj strach.“ Pohladil ji znovu a odešel.

Po několika hodinách zírání do zdi, musel Nick pokoj opustit. Na recepci mu odevzdali jeho osobní věci a vyprovodili ho k východu. Zde ho oslepilo denní světlo. Zamžoural a v záři slunce rozpoznal Chuckův bílý jeep, o kapotu se opíral jeho majitel. Se slunečními brýlemi a rukama založenýma vyhlížel kamaráda.

Nick si vydechl a vydal se ulicí vpravo.

„Možná by se ti hodil odvoz!“ křikl na něj Chuck. „S tebou nejedu.“ „Promluvme si!“ Nick k němu přistoupil: „S podrazákem jako seš ty, si nemám co říct!“ „Netušil jsem, že to bereš tak vážně. No tak jsme měli jednu holku, to se stává.“ Nick se ironicky pousmál a zavrtěl hlavou. „Ty vážně netušíš, co jste provedli, že ne? Dobře, povím ti to. Zabili jste ve mně veškerý lidský city. Vyrvali jste mi duši z těla. Posledních pět let jsem žil v nejistotě - usínal jsem ve strachu, že žena, kterou miluju, se už neprobudí. Bez perspektivy, bez naděje, že budu mít jednu vlastní děti. Ale to ty nikdy nepochopíš, protože přecházíš ze vztahu do vztahu jako by nic. Přijde ti samozřejmý, když tě tví tři synové obejmou a řeknou ti *tati*. Když už jsem ani nedoufal, objevila se ona. Svým laskavým přístupem ve mně znovu probudila život. A tím dítětem mu dala smysl. Najednou jsem měl pro co žít, ale teď nemám nic. K čemu jsou mi sláva a peníze, auta a baráky, když nemám nikoho, komu bych je předal? K čemu mi je kytara, když nemám nikoho, koho bych učil hrát? Snesu vše, ale tuhle zradu ne.“

Chuck hleděl do země. Mrzelo ho, že se kamarád trapí a úplně zbytečně. Ani si nesejmul brýle, aby neviděl lítost v jeho očích. Chtěl by mu toho tolik říct, vysvětlit, objasnit, ale dal své přítelkyni slib. „Mlčíš.“ podotkl Nick. „Zdám se ti možná patetickéj, ale tak to je, když chlapovi ukradneš vše, pro co žil.“ „Myslel jsem, žeš žil pro Annie. To kvůli ní by ses měl trápit, to ona jediná ti za to stojí, zapomeň na Aliciu, klidně zapomeň i na mě, ale nezapomínej na to důležité: Anna tě potřebuje. To ona je tvá pravá láska, Alicia byla jen mámení, který omámí každého ženatého chlapa. Zbabělec se mu poddá. Ale pravej chlap přízná svoji chybu a znovu nalezne ty pravý hodnoty.“ Nick dal ruce do kapes a zakroutil hlavou. „Važ si toho, co máš. Tři úžasní kluci a ten poklad, co Alicia nosí pod srdcem, je dar, kterému se nevyrovná žádná avantýra. Ale to člověk pozná, až o to přijde. Žij blaze, Charlesi.“ A odešel po chodníku směrem k autobusové zastávce.

Chuck ho mrzutě pozoroval. *Rusty, cos to jen provedla? Vzala jsi naději tomu, kterej ji nejvíc potřeboval. Dala jsi mu lék na všechnu bolest světa a vzápětí jsi ho otráвила.*

A tak mýjely hodiny, které Nick topil v myšlenkách na rodinu, kterou ztratil. V životě nebyl tolik šťastný, jako před tím, než lusknutím prstu ironie osudu se vše zřítilo na jeho hlavu.

Oknem autobusu mu cestou do přístavu před očima mizelo město a vyprahlá krajina. Ale on viděl v odraze jen svoji unavenou tvář. Viděl starého zlomeného muže, který přišel o vše. Nevěřil, že se ještě někdy zamiluje, natož, že založí rodinu. Věděl, že zestárne sám.

Na parkovišti přístavu na něj věrně čekal jeho černý sport'ák. Usedl za volant a hlavu těžce opřel o opěradlo. *Možná je to jen blbej vtíp. Noční můra, ze který mě probudí sladkej polibek mojí maličké.* Pak zavrtěl hlavou se slzami v očích. *Přestaň si něco nalhávat,*

Matsudo. Jak by sis mohl naivně myslet, že po všech těch prasárnách, cos provedl Anně, po všech zlomených srdcích, po kterých jsi šlapal, bys mohl být šťastnej tatík od rodiny? Tohle je tvůj trest.

Otevřel přihrádku pod palubní deskou, aby do ní vložil peněženku. Našel tam blok se skicami. Otevřel jej. Na každém obrázku byla Alicia. Buď to, jak spala, nebo jak se smála. Zachytil momenty, které si nejvíce zapamatoval. Poslední obrázek však nedokončil. Kreslil ho asi před týdnem, dva dny před tím, než vypluli za láskou. Kreslil ji, jak hladí své malé bříško, přesně tak, jak si ji pamatoval.

Byl to jen sen, Matsudo. Přelud. Závan větru, kterej přišel a zase odešel.

Vystoupil z vozu a vytrhl papíry z bloku. Jako by si vytrhl svoji rozervanou duši z těla. S větrem poslal své výkresy do chřtánu moře. Vítr je odnášel z terasy a nemilosrdně si s nimi pohrával, dokud neusedly na hladinu moře. *Kéž i ty najdeš klid, Matsudo.* Pomyslel si a odešel.

Alicia se cestou domů procházela po pláži a došla až k přístavu. Jakási síla ji tam táhla. Přesto, že ji Chuck stokrát uklidňoval, že je Nick v pořádku, její srdce prahlo po tom ho spatřit. Alespoň z dále, potají. Ale ujistit se, že je živý a zdravý. Vyšla se k místu, kde měl předplacené parkování. Procházela se po terase a shlížela do moře. Hledala v něm odpovědi svých otázek na budoucnost.

Odpověď přece dostala. Zahlédla několik papírů, které moře unáší v dál. Ale i na zemi se povaloval kus papíru. Zamyšleně ho zvedla. Byl to obrázek, který se s větrem vrátil zpět na terasu. Byl to obrázek těhotné ženy, v níž rozpoznala svoji tvář.

Ach Nicku, Nicku, láska moje. Kéž bys mi odpustil. Obrázek smotala a vzala si jej s sebou domů.

Minuli se. Něvědomě prošli kolem, jako jejich láska prosvištěla za okny. Oheň pohasl. Vítr ustanul. Ale vzpomínky, které se jim vryly do srdce, nikdy nevymizí.

Kapitola třicátá třetí

Alicia, i její blízcí se shodli na tom, že opustit Státy na nějaký čas bude to nejlepší řešení. Proto už druhý den balila zavazadla. Ale ukládání věcí do kufrů jí trvalo zoufale pomalu. Váhala. Vzpomínala. Trestala se v myšlenkách za lži, které namluvila Nickovi.

Ještě pořád to mohu vzít zpět. Nick mi odpustí, pochopí to. A dál podvádět Annie? Dělit se s ní o muže? Ne, to už nesnesu, takhle je to lepší. A tak v jednu chvíli věci uložila a vzápětí vyložila ven. Nejdéle jí však trvalo odpoutat se od plyšového medvídka, kterého nosila po bytě všude s sebou. Mačkala ho a máčela svými zoufalými slzami.

Z její trýzně ji na chvíli vysvobodil Anthony, který přišel na návštěvu.

„Moc se tu nerozhlížeš, je tu nepořádek.“ Upozornila ho a uvedla do obýváku. „Však jsi viděla můj vigvam. Ty někam jedeš?“ Podivil se. „Jedu na pár týdnů pryč, potřebuju změnit prostředí.“ „To je škoda,“ řekl sklesle. „Snad to není kvůli švici a jejím blbejm kecům.“ „Ne, to se neboj,“ pousmála se. „Proto jsem vlastně došel - řekla mi, jak jste se pohádaly v obchodňáku.“

„Jsem ráda, že to zmiňuješ.“ Zvážněla. „Jak to mezi náma vlastně vidíš?“ „Co jak vidím?“ Nechápal. Na chvíli znejistěl. „No, náš vztah - co jsme?“ „Nooo, kámoši, ne?“ zeptal

se nevinně. „A seš si jistej, že to nevidíš jinak?“ Založila ruce. „Jo.“ „Tak to laskavě vyříd' svojí starostlivé sestřičce, až mě zas bude chtít osočovat z toho, že si tě držím v záloze a podobně. A taky jí můžeš vzkázat, že o mě a o Nicka si už nemusí dělat starosti - už jsme se rozešli nadobro.“ „Jak to, dyť máte svišť'a?“ „Na tom nesejde, prostě to dál nešlo.“ A doufala, že co nejdřív odejde, chtěla být sama.

Ale Anthony k ní přistoupil a něžně uchopil za ruce. „Nevěřím, že taková láska skončila ze dne na den. Co se stalo?“ „Vážně to chceš slyšet?“ ujist'ovala se. „Jasná páka, dyť jsme kámoši.“ Alicia se usmála. Posadili se a začala s vyprávěním...

Hotelový pokoj zaváněl cigaretami a alkoholovým oděrem. Hustý nevětralý vzduch se vsakoval do ložního prádla, na kterém bezvládně ležel Nick. Právě se probudil. Uvědomil si, že včerejší noc byla jen nástrojem k otupení jeho mysli. Ale s východem slunce vyšla napovrch i bolest. Už nebyl žádný papír, který by mohl roztrhat, už tu nebylo nic, co by mohl zapálit. Bolest byla silnější než on.

Zkusil tedy osvědčenou metodu, která mu pomáhala ulevit si. Roztřesenou rukou vkládal na papír své myšlenky a trpká slova skládal v rým. Kousek po kousku rozebíral své zlomené srdce a snažil se ho znovu opravit. Už nechtěl lkát pro cesty, které již spolu neuvidí. Už nechtěl lkát pro zážitky, které již nezažijí. Věděl, že láska, kterou ztratil, nebylo to nejhorší, o co přišel. A věděl, že jednoho dne bude rád, že je to pryč...

Dexter již od rána plaval v bazénu, který se třpytil u jeho velkého domu. Po dlouhé době se chtěl dát znovu do formy. V znovushledání kapely cítil vůni dalek, nových koncertů a úspěšné spolupráce.

„Ty už jsi vzhůru?“ přišla jeho žena po desáté hodině. Usedla k zahradnímu stolku a nechala se obsloužit čerstvou snídaní a ledovou kávou, které jí služebná přinesla.

Dex vylezl z bazénu a osušil se. „Chtěl jsem si zatrénovat, než půjdu do studia.“ „Nevěděla jsem, že znovu nahráváte.“ „Chceme si napravit reputaci po té nezdařené desce a dát fanouškům to, co chtějí.“ „Předpokládám, že zas budeš patý kolo u vozu, nebo spíš šestý.“ Posmívala se mu Lindsay. „Proč si každé myslí, že zpěvák je ten nejdůležitější v kapele?! Jsme rovnocení, jsme šestihlavá saň, a tak to vždycky bylo a bude!“ „A kde je ta tvá snaha odstranit Nicka a řídit kapelu sám?“ Přiblížila se k němu a začala dráždit jeho mužný hrudník. „Kde je ten muž, který chtěl mít hlavní slovo a rozhodovat se sám za sebe?“ Ale Dex její ruce hrubě odstrčil. „Ten muž byl jen chorobnej omyl v tvý hlavě! Nechápu, proč jsem tě poslouchal! Kvůli tobě jsem málem ztratil nejlepší přátele!“

„Jaké pak přátele?! Matsudovi se na nás vždycky dívali z patra!“ začala soptit. „Jak to můžeš říct? Anna je tvá rodina, navíc je nemocná, měla bys ji podpořit, namísto těch bludů, co jí vtoukáš do hlavy!“ „Jaké bludy?! Na vlastní oči viděla, co je její chlap zač!“ „No bůž, tak šel s kámoškou vybrat postýlku pro děcko, co je na tom? Víš, docela ho chápu.“ „V čem jako?“ zašklebila se. „Možná i tebe by přešly ty nesmysly, kdybychom měli dítě.“ „Zbláznil ses? Vypadám snad jako posraná továrna na děcka?“ A to Dexera zamrzelo. Čekal, že po deseti letech manželství se něco změní. Ale uvědomil si, že tu změnu musí provést on sám. „Víš, co si říkám, Lindsay? Jestli ses tak změnila nebo jsi tu skvělou holku, do které jsem se zamiloval, jenom hrála.“ A odesl se převléknout.

Lidsy se posadila a trucovitě bouchla pěstí do stolu. „Tohle ti nedaruju! Takhle se mnou zacházet nebudeš. Já ti dám ty tvý kamarády...padnou jeden po druhým. Jeden po druhým!“

Když Alicia vyprovázela kamaráda k brance, na chvíli se ještě zastavili. Něžně ji uchopil za její malinké ručky, aby jí vyjádřil svoji podporu. „Nevím, jestli jsem ti to říkal, ale za měsíc vyrážíme na šňůru po Státech a pár koncertů v Evropě.“ „Páni! Takže se ti splní sen!“ řekla vesele. „Napadlo mě, jestli by ses nechtěla k těm pár koncertům přidat. Ale to jenom kdyby ses nudila,“ mrkl. Alicia se pousmála. „A to jedete jen vy?“ „Ne, vlastně se to menuje Project Revolution, hraje tam spousta známých i začínajících kapel, takovej fest'ák, dá se říct.“ „Tak přece jenom se to uskuteční.“ Anthony zvedl obočí. „Project Rev' byl hlavní důvod, proč mě tehdá Chuck pozval do Států. Chtěl, abych se k nim přidala. Ale tím, jak se kapela rozpadla, ten nápad nějak vyšuměl.“ „Možná pojedou taky, zjistím ti to.“ „To je v pohodě, můžu se Chucka zeptat sama. Nedokážu ti teď říct, jestli pojedou. Tou dobou už budu v sedmém měsíci, no uvidíme.“ Ale nasadil jí brouka do hlavy. Už je to dlouho, co stanula před vřavou energií nabitých fanoušků. Znovu cítit tu svobodu. Znovu předávat své emoce spolu s hardcore nadupanou muzikou. „Zkusím obvolat svoji kapelu a tým. Zjistím, jak jsou na tom a jestli chtějí se mnou dále spolupracovat. Dám ti vědět.“ „Tak se mi líbíš,“ pohladil ji. „Bude to hučák,“ mrkl a Alicia mu věnovala svůj dívčí smích. Rozloučil se salutováním a odešel.

Alicia se pousmála a s teplem u srdíčka ho pozorovala, jak odchází. Tento kluk jí vždycky dodal dobrou náladu. S ním se opravdu smála od srdce. Byl tak upřímný a otevřený.

On a zamilovanej do mě? Zajímalo by mě, kde na tom Kate byla. Vždyť se mnou jedná jak s jedním ze svých kluků z kapely. Jsme si tak blízcí, řekne mi i to, co nechci vědět. Nebo jsem snad něco přehlédla? Zavrtěla hlavou, a když se jí ztratil z obzoru, zašla do domu.

Dopoledne kapela usedla ke stolu k válečné poradě. Pět přítomných členů Holy Divers se prohrabávalo texty a poznámkami k nim. Ke každému textu každý člen řekl svůj názor a představu, jak by měla skladba vypadat. Několik instrumentálních skladem již nahraných měli, zbývalo nahrát vokály a namixovat vše dohromady. Ale jejich nápady je podněcovaly stále k novým a novým námětům. Bylo zřejmé, že krátká přestávka, ale hlavně ujasnění si některých vážných věcí, je oprostila od napětí a znovu mohli pracovat jako tým.

Jejich komunitní kroužek o nedlouho přerušil Nick, který pohotově vešel s několika cáry papíru. Nikoho z nich nepozdravil a na Chucka se ani nepodíval, přestože cítil jeho nežádoucí přítomnost. Muži po sobě mlčky koukali, divili se jeho zjevení. Ale každý z nich byl rád, že se mezi nimi starý part'ák objevil. Na nic se ho nevyptávali. Ted mu přistavil židli vedle sebe a Gordona. Nick se usadil a začal prezentovat své myšlenky. Rovněž se začal prohrabávat v jejich textech a nápadech hledaje vzájemné pojitko. Ne nadarmo mu od mládí říkávali *Slepovač*, protože byl jako lepidlo, které všechno a všechny drží pohromadě.

V zápřahu pracovali přes oběd a celé odpoledne. Od kompozice textů přešli k nahrávání jednotlivých nástrojů. K vybranému textu zkoušeli nahrát melodii nástroji, které se k ní pravděpodobně hodily. Dynamicky přecházeli od jednoho úkolu ke druhému.

Ale po několika hodinách museli zakousnout alespoň nezdravého hamburgera, kterého spláchli energy drinky. Byli vděční za těch pár minut oddechu.

Kromě jednoho člena kapely. Zatímco kamarádi hodovali rozvalení v křeslech, Nick seděl u počítače se sluchátky na uších a elektrickou kytarou. Nahrával svoji zvukovou stopu k další písni. Mimo to si vedl notový zápis, kam tužkou zapisoval poznámky. Přátelé si vychutnávali každé sousto pohody a ani nemluvili. Co kdyby si jich Nick všiml a vymyslel jim nějakou práci? Ale on nevnímal okolí. Byl ponořen ve svém Matsudovském světě, kde hledal lék na zlomené srdce. Jeho hudba mu opravdu pomáhala.

Tedy do chvíle, dokud nezačali s nahráváním vokálů. Kluci se rozutekli do zkušebny nebo kuchyňky a nechali dva vokálisty pracovat, ostatně jako vždycky.

Jen Ted chvíli posečkal ve studiu, neboť ve vzduchu věřil krev. Mlčky seděl v koutě a snažil se rozluštit příčinu jejich napjatého vztahu.

Chuck se postavil do odhlučněné místnůstky k mikrofonu a nasadil velká sluchátka.

„V první sloce budu mít hlavní vokál já, ty se přidáš až v druhé části. V druhé sloce si to vyměníme.“ Vysvětloval Nick, aniž by se na něj podíval. „Zaznačil jsem ti to červenou fixkou. Já su modrej.“ Chuck si přečetl barevný papír. Nechápal absolutně nic z Nickova rychlokursu vysvětlování. „Můžem?“ řekl rázně Nick. Chuck kývl a Nick spustil nahrávání.

Avšak po několika sekundách jeho zpěvu ho hrubě zastavil. „Špatně vyslovuješ koncovky, líp artikuluj. Znova!“ Chuck se nadechl a začal od začátku. V jiné části textu ho Nick opět přerušil: „Sakra, co je s tebou, nevyrážej tak ty sykvavky, trhá to uši!“ „Možná sis nevšiml, ale mám oteklou pravou část ksichtu a vyraženéj zub. Docela to ještě bolí, proto se hluboce omlouvám, ale líp to kurva nejde!“

„Hej, hej, borci!“ vstal Ted. „Dnešek byl dlouhej, co kdybychom pokračovali zítra? Nahrajem Nicka a Chuck možná do té doby trochu splaskne.“ Snažil se udržet přátelskou atmosféru kompromisem.

Chuck složil sluchátka a chystal se k odchodu.

„Zajdeš na pivko?“ zeptal se Ted Chucka. „Jindy, valím za ženou.“

„No jistě...“ procedil Nick u počítače. „A ošukej ji i za mě!“ Chuck se obratem vrátil, ale Ted ho zadržel. „Za Berenice, ty idiote!“ Dnes už toho měl vážně dost. Ale Ted mu očima dával znamení, ať to nechá být. Vydechl si a odešel.

Ted donesl dvě piva z chladničky a postavil je před Nicka. Ten bez protestu ze stolu vytáhl otvírák a láhve otevřel. S povzdechem čekal tu kliše otázku.

„Co se stalo?“ posadil se Ted opěradlem vpřed. „Nic... Všechno a vlastně nic.“ zesmutněl Nick a ťukli si. „Myslel jsem, že budu táta, ale... To místo obsadil Chuck.“ Ted ho nechápal. „Prý to má s ním.“ „S Chuckem?! A jak jako? On se vystříkal na prkýnko a ona si na to sedla?!“ Nick se hořce pousmál. „Kéž by, ty vole... Prej spolu chrápou už od jeho první kapely, aj dřív. Kdybys slyšel, co mi o ní navykládal, jaká je to coura! Normální šlapka. A já si ji chtěl vzít.“ „Počkej, jak od první kapely? To jí nebylo ani patnáct, ne?“ „Prej šla z ruky do ruky jak pornočasák v klášteře.“ Ted kroutil hlavou. „A jak ses to dozvěděl?“ „Nejdřív mi to řekla ona. Pak jsem jel k němu, aby mi to vysvětlil, myslel jsem si, že je to nějaký výplav hormonů, ale pak mi řek takový věci, že jsem se štítil sám sebe.“ „To vysvětluje Chuckovu fasádu. Ale nechápu to, byli jste tak zamilovaní!“ „Možná já, ale ona se scházela s ním.“ A napil se z plna hrdla. „Nicku, zamysli se. Dyť to nejde na rozum. Vzpomeň si, jak jste byli spolu, a jak jste po sobě toužili i po rozchodu. Neříkej mi, že těm kecům věříš.“ „Nebudu ti lhát, kámo, pořád ji miluju. Chci si ji vyrvat ze srdce i z hlavy jednou pro vždy! Pořád se vracím zpátky do okamžiků, kdy jsme si užívali naši lásku. Byli jsme spolu chvílička, ale jako

bych ji znal celý život. Máme tolik společného... Nebo jsem si to aspoň myslel.“ A napil se. „Říkám si, že bych si toho snad všiml, ne? Poznal bych, že to předstírá.“ „Zamilovanéj člověk vidí některý věci zkresleně.“ „Sakra, nejsou zkurvenej panic, co se poprvý zabouchl! Co jsem přehlídl? Kdy mi utekl ten okamžik, kdy mě začala opouštět?“

„Zdá se mi to divný, brácho. Kdyby s ní Chuck něco měl, nenechal by tě, abys s ní měl poměr i ty. Žádněj chlap nepustí druhýho do svý ložnice, zvlášť když je to kámoš.“ „Vím, že jednu dobu na ní dost lpěl a básnil o ní, kudy chodil.“ „Tím spíš by nechtěl, aby ses mu sral do hnízda.“ „Hm.“ „Promluv si s ní ještě. V klidu.“ „Se ti řekne, v klidu. Mám takovej vztek, chápeš? Ale zároveň ji chci znovu držet v náručí. Chci, aby řekla, že to byla lež, kterou si buhví proč vymyslela. Chci se znovu dotknout jejího břicha a cítit život v ní. Vnímat pohyby toho malého tvorečka, hladit ho a snít o společné budoucnosti.“

Pak se chtěl napít, ale láhev byla prázdná. To umocnilo jeho zoufalství. „Sakra, i kdyby mi hned na začátku řekla, že to není moje, postaral bych se o ni! Vychoval bych to malé tak jako tak!“ A rozbředel se. Zakryl si oči, aby přítel neviděl jeho slabost. „Do prdele! Su jak buzerant.“ „Není slabost, když chlap brečí. Srab je ten, kterej si to nepřizná.“ „Jediný, co jsem od života kdy chtěl, bylo držet v náručí svý mimino. Svoji krev. Někoho, kdo tu po mně zůstane. Někoho, kdo mě bude milovat a vážit si mě. Jednou pohledět do těch dětských jiskřiček, tak jako Chuck do těch Danových nebo Tylerových. Tak jako za pár měsíců i do očí dcery, která měla bejt moje. Moje princezna, krásná panenka. Ale on to všechno zničil.“ „Promluv si s Aliciou. Vsadím se, že k tomu měla nějaký důvod.“ „Ale proč by mi tak hnusně ublížila?“ „To už musíš zjistit sám.“

Alicia seděla na gauči a dlabala nutellu. Za poslední tři dny to byla čtvrtá. Potřebovala si obalit nervy, aby se jí lépe spalo. Ale samota ji ubíjela.

Už ani Chuck za ní tolik nechodil, protože se ponořil do nového projektu a veškerý volný čas se snažil vyplnit aktivitami se svými syny a samozřejmě i s Berenice, ke které se malými krůčky přibližoval.

Alicia měla již sbalená zavazadla i zajištěnou hospodyni, která jednou týdně přijde zkontrolovat dům a zalít květiny, až bude Alicia pryč. Zbývalo už jen jediné - zajistit si letenku a opravdu odjet. Ale nešlo to.

Odejít? Jak bych jen mohla. Jsem tu srostlá a naopak, tohle prostředí i lidé vrůstají do mě. Nechci utéct jako spráskaný pes. Pořád odněkud utíkám. Z Arizony, Paříže a teď z L. A. Copak nikde nenajdu klid? A co ta maličká? Kde bude mít domov? Nabírala čokoládou překypující lžíce a s nimi polykala slzy.

Najednou ji polekalo škrábání klíče do zámku, jako by se k ní někdo dobýval. *Bože, kdo to může být v tuhle hodinu?* Pomyslela si a pro jistotu si vzala do ruky nůž z kuchyně. Přece jen byly dvě ráno.

Když zjistila, kdo to je, vydechla si a otevřela trhnutím za kliku. Připilý Nick zavrával.

„Už jsem chtěla volat policii.“ „Nechtěl jsem tě vzbudit, ale nepasoval mi tam klíč.“ „Nechala jsem vyměnit zámek. Poslední dobou si sem každý chodil jak dom.“ „To mě ani nepozveš dál?“ Opřel se o futra. Alicia mlčky otevřela dveře dokořán a ustoupila.

Nick ji opatrně srazil ke zdi a přitiskl se na ni. Hleděli si do očí v blízkosti nosu. Alicii se rozbušilo srdce. „Co to děláš, Nicku?“ Chvěla se mu v náručí. Byla v zajetí jeho mužného hrudníku oděného v sexy kožené bundě. Odtud nebylo úniku. On hleděl na její smyslné rty. „Snažil jsem se tě nenávidět, zapomenout, vyrvat si tě z duše. Snažil jsem si vypít mozek a vymazat tě. Ale nešlo to. Pořád tě miluju.“ Alicia se rozechvěla ještě víc. Na chvíli ji přepadl strach. Pro jistotu držela v ruce kuchyňský nůž. Přece jen byl opilý. „Doufám, že jsi nepřišel udělat něco, čeho bys litoval?“ zeptala se opatrně. Nick se hořce pousmál. Kousek od ní ustoupil a dal pramen vlasů za ucho. Nechtěl ji vystrašit. Znovu se dotkl jejích heřmánkových vlásků jemných jako hedvábí.

„Začněme od nuly. Já, ty a tvé dítě. Bez ohledu na to, co bylo, chápu, že jsme náš vztah vzali za opačný konec, taky jsem nebyl svatej. Odjedme daleko a začněme od začátku.“ Alicia s údivem upustila nůž. Pochopila, že ji miluje tak silně, že jí je ochoten odpustit cokoli. „To nejde, Nicku.“ Musela říct proti své vůli. „Co nám brání? Čekáš snad na Chucka? Pochop, že kdyby chtěl, už jste dávno spolu. Pověz, jaká je to budoucnost být ta druhá celej život? Já ti nabízím lásku, domov, postarám se o tebe i tvé malé.“ „Ty nevíš, co říkáš, Nicku,“ řikala dojatě. „Možná su opilej, ale ne blbej. Vím, že mezi námi něco bylo, že i pro tebe to něco znamenalo.“ Alicia se raději otočila. Zoufalý pohled do jeho očí ji vybízel k tomu, aby mu padla kolem krku a vykřičela svoji lásku. „Ale já Chucka miluju a vím, že ho jednou získám,“ vymyslela si rozpačitě. Nick před ni předstoupil a donutil ji, aby se mu dívala do očí. „Zopakuj to, prosím.“ „Miluju Chucka,“ řekla, jako by se nechumelilo. „Teď ale lžeš. Poznám to. Tvůj hlas při lži kolísá. Možná sis toho nikdy nevšimla. Mám absolutní hudební sluch, tohle prostě poznám. Při lži mluvíš jinak.“ „A co chceš ve dvě ráno? Abych ti tu složila sonet?!“ rozhodila ruce. Tímhle ji odrovnal.

„A teď řekni, že miluješ mě.“ „Co prosím?“ vytřeštila oči. „Nechápu, proč se s tebou vůbec bavím!“ A otevřela dveře. „Je to jen fráze,“ řekl Nick. „Lhalas mi pět měsíců, tak mi zalži naposled.“ „To nejde...“ „Bojíš se snad, že mi ublížíš?“ řekl ironicky. Alicia zavřela dveře a nadechla se. Soustředila se na tón hlasu, který by jejímu vyznání dodal lhостejnost a prázdnotu. „Miluju tě?“ zkusila štěstí. Ale Nick s úsměvem zavrtěl hlavou. Byla špatná herečka, co se týkalo skrývání jejích citů.

„Takhle ne,“ řekl a přitiskl ji k sobě. Začal ji líbat tak vášnivě, že se jí podlamovala kolena. Ale on ji držel ve svém mužném náručí. Ten pevný stisk a teplo jeho těla jí chyběl věky. Jen on uměl zarazit jazyk skoro až do krku, přesto jeho polibky byly tak něžné. Objímala ho kolem krku a špičkou pravé nohy vzrušeně hladila jeho nohu. Nick dostal svou odpověď. Slova mohou klamat, ale řeč těla je vždy pravdivá.

Když něžně přestal, podíval se na její oči. Byly zavřené. Když ji pohladil ve vlasech, pomalu je otevřela. Chtěla, aby zůstal, a nikdy ji už nepouštěl z náručí. Neřekla ani slovo, ale její pohled hovořil za vše. „To je to, co jsem potřeboval vědět,“ šeptl. Odstoupil a mlčky odešel.

Alicia se za ním chtěla rozeběhnout. Zastavili ji však zamčené dveře. Dveře, jež mezi ně postavila Anna. Už to nešlo vrátit zpět.

Chuck byl ve studiu časně z rána. Poskytoval rozhovor novináři ze známého hudebního časopisu. Chuck se snažil čtenáře nalákat na nový projekt, aby spravil reputaci kapely, která byla porušena předchozí méně úspěšnou deskou. Rovněž zmínil nadcházející Project Revolution, festival, jehož se kapela účastní na území starého kontinentu.

Po odchodu žurnalisty si Chuck dělal pořádek v papírech s notami a texty. V automatu si koupil kávu a těšil se na ranní pohodičku.

Tu však nabourala Alicia, která vešla velmi rozrušená. Rozrazila pootevřené dveře a spustila: „Musíš mi pomoci, Chucku! Nick ničemu nevěří!“

Chuck se lekl a polil se kávou. Horký nápoj se rozlil po jeho levé noze. Zaklel a svlékl si džíny, aby opucoval pod umyvadlem vzniklý flek.

„Musíme udělat něco, aby uvěřil tomu, že spolu máme pletky.“ A chodila po studiu jako lev v kleci. Chucka si vůbec nevšímala, dále mlela svou. „Nadechni se a začni od začátku.“ řekl, když mýdlem drhl skvrnu. „Nick přišel ve dvě ráno a začal mi vykládat, ať začneme znova. Chudáček... I kdybych fakt byla mrcha, on mi to odpustí.“ „To je fajn, já mám zas tiky ze strachu, kdy mi ubalí.“ „Chucku, bylo mi ho tak líto, chtěla jsem mu vykřičet pravdu a hlavně to, že ho miluju.“ „Tak proč jsi to neudělala? Řekni mu pravdu i o Anně a nech je, ať sami najdou řešení.“ „To nejde, poznala by, že je s ní z lítosti.“ „I tak pochybuju, že se k ní vrátí. Nick je odhodlanější.“ Alicia znervózňela víc a chodila rychleji. Chytala se za hlavu. „Musela jsem si zase vymýšlet, že tě miluju a že na tebe čekám, bla, bla, bla. Prostě kecy. Ale on mi to nevěřil. Pak se na mě zadíval jeho proklatě hlubokýma očima a řekl, abych řekla, že ho miluju. Fakt jsem se snažila, aby to vyznělo necitlivě, ale pak mě začal líbat. Chucku, ty jeho rty a co ten chlap dokáže s jazykem...“

Kamarád zastavil vodu. „Děláš si ze mě prdel?! Chceš posrat to, cos posrala?! Jeden by řek, že to nejde, ale ty seš skrytej talent!“ Pak si prohlédl rudý flek na stehně. Opařil se kávou, a že to bolelo! „Že já se s váma vůbec bavím! Ten mi rozbije hubu, ta mě málem spaří“

kule kafem... Vyseru se na vás a bude!“ Alicia se pousmála a kamaráda objala. „Ale jdi ty, stýskalo by se ti po nás.“ Chuck se jen ironicky pousmál. Ale po chvíli jí objetí vrátil.

Nick byl časně z rána vyřizovat opravu jachty v servisu. Škody byly naštěstí jen povrchové a to nejdůležitější hluboko v útrokách zůstalo nedotčeno.

Mechanik ho zavedl k vraku, který měl vystavený v hale. Již na něm pracovali dva mladíci. Mistr mu vysvětloval rozsah škod, co budou obnášet opravy a hlavně kolik to bude stát.

Ale pro Nicka byl šok vidět tu věc znova na nohách. Vzhlížel k vraku a v hlavě se mu honily zapomenuté myšlenky. Se znovuzrozením jachty vyplavou na povrch potlačené vzpomínky a s nimi i hrdlo svírající bolest.

Následoval mistra, který ho zavedl do podpalubí. Všechnen dřevěný nábytek odnesl oheň. A co neponičil spalující živel, to odnesla voda. Z ložnice nezbylo nic. Ale Nickovi bezděčně naskočila vzpomínka na jeho sladké milování s Aliciou...

Milovali se vášnivě a s velikou něhou. Líbal její plné rty a krk. Na rozpáleném dekoltu je příjemně chladil přívěsek, který mu věnovala. Přívěsek dvou srdcí, která se propojila v jedno. Příběh dvou životních cest, které se seběhly v jednu jedinou. Dotkl se přes košili toho přívěsku. Jediný symbol lásky, který od ní dostal, a kterého se nechtěl vzdát.

„Ještě štěstí, že se oheň nedostal k nádrži,“ vyrušil ho mistr ze snění. „To by vybuchlo celý molo a jachty by lítaly s holubama.“ Nick se podíval do země. Nedomyslel následky svého konání. Ani nechápal, co ho to tehdy večer vlastně popadlo. Jako by zášť v jeho hlavě rozervala dobrou duši a se zatemněním mysli konala na vlastní pěst.

„Do dvou týdnů ji máte zpět,“ řekl mistr. A Nick se bolestně pousmál.

Podepsal nutné náležitosti, vyrovnal zálohu a odebral se do studia. Vše, co dělal, bylo automaticky, bezmyšlenkovitě. Choval se jako robot naprogramovaný jen na práci. Žádné city, žádný humor, žádný odpočinek. Žádné myšlenky, které by ho od práce rozptylovaly. Jediná myšlenka, která se v jeho hlavě rozpínala jako ekzém, byla vzpomínka na poslední polibek u Alicii doma. Od začátku jejím slovům nevěřil, nechtěl. Stále žil ve svojí iluzi, že ona ho miluje. Ať už s Chuckem měla cokoli, umíněně si stál na svém.

No a co, nikdo není dokonalejší. I já mám ve skříni své kostlivce. Miluje mě, ať si říká, kdo chce, co chce. Ta líbačka u ní mluvila za vše. Mohla mě kdykoli odtrhnout, ale neudělala to. Ještě mě dráždila nohou, tak, jak to dělala vždycky, když ho tam chtěla. Kdybych neodešel, prosila by na všech čtyřech. Ale nešlo to. Rána je příliš čerstvá. Šoural se po chodbě směrem k nahrávacímu studiu.

„No uznej, co bys dělal sám?“ říkala Alicia zavěšená Chuckovi za krk. On ji pohladil po bříšku. „Ty víš, že bez tebe bych byl v prdeli. Taky že jsem byl, když...“ sklopil zrak. „Zapomeňme na to, bylo to složité období. I já měla na tom svůj díl viny. Zaláskovala jsem se a neviděla nic jiného než jeho. A všichni, co mi ho chtěli rozmluvit, byli špatní. Zapomněla jsem na to důležité.“ A s úsměvem ho pohladila. Chuck ji pohladil ve vlasech. „Jsem rád, že jsme zase spolu. Nevím, jestli jsem ti to někdy řekl, ale jsi moje součást. A ta malá bude moje princezna,“ pohladil ji znovu. Alicia ho vděčně objala. Byla ráda, že tentokrát při ní kamarád stál. Chuck ji hladil po zádech. Taky byl rád, že měl zpět kamarádku. Byla jako jeho sestra, teď už si byl jistý. Jediná žena, na kterou se momentálně soustředil, byla Berenice.

Avšak tento fakt rozhodně nevyčetl z výrazu, který mu zrcadlily Nickovy záštiplné oči. Stál ve dveřích a pozoroval, jak se dvojice objímá. Alicia nic netušila. Jen nasávala Chuckovo teplo. Chuck se na Nicka díval, ale neřekl ani slovo. Vysvětlovat, proč jen tak v trencích objímá po ránu jeho femme fatale, bylo zbytečné.

Nick zavrtěl hlavou a odešel do zkušebny.

Chuck Aliciu taktně odstrčil. „Jsem vždy při tobě,“ pousmál se na ni. „A co mám teda dělat s Nickem? Puká mi srdce, když se tak trápí. Nenapadlo mě, že to bude až tak hrotit.“ „Odjed' co nejdřív. To je jediný, co ti můžu poradit.“ Alicia si povzdechla. „Slib mi, že ho pohlídáš.“ „Spolehni se. S Nickem už to nějak vyřídím.“

Do hodiny se ve studiu sešla celá kapela a nasadila pracovní tempo ještě vyšší než v předchozích dnech. To, že byla neděle, pro ně nic neznamenalo.

Nick seděl za počítačem a snažil se pro jednu z písní spojit nástroje, které již měli nahrané. Ted a Gordon stáli nad ním a snažili se mu pomáhat. Profesionální pomoc nepotřeboval, muži s jeho nápady převážně souhlasili. Spíš se ho snažili rozmluvit. Dříve tak ukecaný chlapík komunikoval na bázi gest a posunků.

Chuck mu raději nelezl na oči. Zdržoval se ve zkušebně a pomocí kytary se učil texty.

Později odpoledne se k němu přidali i kluci a udělali si zaslouženou pauzu s hamburgery a pivečkem. Začali mluvit o nápadech, a co by bylo potřeba vylepšit. Ale od práce rychle přešli k neformálnímu tématu a vtipům.

Nick nečekaně rozrazil dveře. Řítíl se k Chuckovi s listem papíru, kterým práskl před něj na stůl. „Za deset minut ve studiu.“ Chuck líně zvedl papír a přečetl nahlas text refrénu. „Chci tě vidět dusit se ve tvých lžích, vidět tě, jak tě svíjí tvá chamtivost a jak trpíš sám ve své mizérii,“ zvedl obočí. „Zajímalo by mě, kde bereš ty náměty.“ A Nick ho zpražil pohledem. Nicneříkaje odešel. Chuck zavrtěl hlavou a list odložil.

Nick z tajných zásob v kuchyni vytáhl láhev skotské. Usedl ve studiu a snažil se napsat další text. Vrátilo se to jako bumerang. Každý rým jako by vrážel dýku do jeho srdce. Opět měl před očima Aliciu, která ráno objímala Chucka.

Nejspíš fakt nelhala a miluje ho. Takovej malej slizkej hubenej skřet, co na něm vidí?! Vždycky si užívala, když měla na sobě pořádnýho chlapa. Včera v noci jsem ju měl ošukat a odejít. Nic jinýho si ta děvka nezaslouží! A napil se naplno. Vydechl a otřepal se. Žila dvoji život a tys to neviděl. Zametla s tebou jak s kusem hadru. Taký co jinýho seš? Svou ženu jsi podváděl s lacinýma holkama. Opils je, přefikl v hotelu a hurá domů. Proč to nešlo i s ní? Proč jsi musel chtít víc a víc nenasytně jak sup? Protože seš slaboch, Matsudo. A ona toho využila. Pošlapala tvoji důstojnost, urazila tvoji hrdost. Tak proč ji pořád tak bezmezně miluješ?

Tři hodiny ve zkušebně klukům utekly jako nic. Nakonec zjistili, že únavou už nic neudělají a raději se odeberou domů.

Když šli po chodbě, Chuckovi nedalo svědomí a rozhodl se zkontrolovat Nicka ve studiu. „Ser na to,“ vybízeli ho Joe, „Nick už je dávno pryč.“ „Jo,“ přitakal mu Gordon, „nechtělo se mu na tebe čekat. Beztak už sedí někde v hospodě.“ Ale Chuck vstoupil.

Na stole ležel Nick na supermana. Kluci se seskupili ve dveřích, aby na něj viděli. Nevěděli, jestli se mají smát nebo si zoufat nad kamarádovým utrpením. Chuck přistoupil a

oddělal láhev, kde zbývalo jen pár loků na dně. Kluci vešli za ním. Ted do Nicka šťouchl, jestli žije. Nick jen líně zavrčel.

„Hey, to už ale dál nejde!“ namítl Gordon. „Taky myslím,“ pokynul Chuck a v mobilu vytočil Annino číslo.

Ta byla radostí bez sebe, když jí Chuck vykreslil Nickův stav. Ironicky míněno, pochopitelně. Taky s výpravou do studia nikam nespěchala. Ještě si zaléla zahradu, než vyrazila.

Kluci ani nedutali, když Anna obcházela kolem svého opilého muže. Povýšeně ho sledovala a kroutila hlavou. Už ten alkoholový odér ji odrazoval. A to si držela odstup na metr.

Chuck se snažil číst její myšlenky. „Už nevíme, co s ním.“ řekl. „Měla by sis ho odvést domů.“ „Jasně, hodím to devadesátikilový prase na záda a valím,“ zaťukala si na čelo. Chuck zavrtěl hlavou.

„Pomůžem ti s ním,“ řekl Ted. „Chuck myslel, abys s ním promluvila. Měl by se vrátit domů.“ „Nevím, kde je pro něj doma, ale u mě už dlouho ne.“ A rozešla se.

Chuck ji zastavil za paži. „Ann, teď tě potřebuje víc, než kdy jindy.“ „Do nekonečna mu ruku podávat nebudu. Ať si jde k té, kvůli které se tak ztřískal.“ A lhostejně odešla.

Chuck si sundal brýle a promnul si oči. „Tak tohle nevyšlo,“ konstatoval Dexter. „Jdem borci,“ řekl Joe. „ten bude spát jak nemluvně.“ „Souhlas,“ přidal se Dexter, „ráno ho tu najdem. Nebude to poprvý.“ Chuck s těžkým svědomím po chvíli kývl. Zhasl světlo a pomalu odešli.

Tmou se linulo jen modré světlo počítače, který odpočíval v režimu spánku. Světlo rýsovalo ostré hrany nábytku, odráželo se ve skleněných očích zlomeného muže a ztrácelo se v jeho slzách.

V pondělí šla Alicia do salonu kamarádky Kate. Ve středu odlétala na starý kontinent, proto nechtěla za sebou nechávat nevyřešené spory. Věděla, že Kat za ní nikdy nepřijde, proto odhodila hrdost stranou a navštívila ji v práci.

Alicia se posadila na gauč a čekala. Kate zrovna foukala vlasy zákaznici. Všimla si jí v zrcadle, ale ke kamarádce rozhodně nespěchala. Ale Alicia si trpělivě prohlížela časopisy. Věděla, že jednou ji bude muset vyslechnout.

Poté, co zákaznice zaplatila a odešla, zbyly tu už jen ony dvě.

„Tak co to bude?“ přistoupila k ní Kate chladně. Alicia zvedla hlavu. „Chci se rozloučit, Kate.“ „Tak ahoj,“ řekla lhostejně a otočila se. „Pozitíří odlétám a zřejmě se sem dlouho nevrátím. Ještě nedávno nám spolu bylo dobře, nerada bych odlétala se vzpomínkou na naši pošední hádku.“ Přistoupila k ní. „Je mi líto, že si myslíš, že tvému bratrovi ubližuju, ale není tomu tak! Minulý týden u mě byl a zeptala jsem se ho. Znovu mi potvrdil, že jsme jen přátelé. Co mám tedy dělat, když mi řekne tohle? Víš, že s ním nekoketuju, nic. Nebuď ke mně nespravedlivá.“

Kate se otočila se slzami v očích. „Vážně už se nevrátíš?“ „Neřekla jsem, že nikdy, ale chvíli potřebuju odstup. Po rozchodu s Nickem... Oba potřebujeme odstup.“ Odvrátila slzavé oči. „Je na tom dost zle, proto bude lepší, když mě neuvidí.“ „Tak to bude asi nejlepší. Je to správné.“ „Já vím,“ mrkla Alicia skleněnýma očima. Při mrknutí jí z řasy stékala slza. Katie ji objala. Byla od začátku svědkem Aliciiny lásky k Nickovi, od jejího začátku, přes rozkvět až

po hořký pád. I přes lítost zarputile věřila, že to tak má být. „Smíme tě s bráchou vyprovodit na letišti?“ „Bude mi ctí,“ pousmála se.

Do toho přišel Anthony, který vzadu ve skladu uslyšel známý hlas. Když ho Alicia spatřila, rozlítostnila se ještě víc. Tolik toho se sourozenci zažila. Sotva je poznala a už je musí opustit. Stoupla na špičky a padla chlapci kolem krku. On si ji přitiskl. „Však se neloučíme na furt, ne? Za měsíc na Project Rev' to ohulíme na pódiu!“ Alicia se se slzami rozesmála a souhlasně kývala. Kate se k jejich objetí přidala. Bylo příliš brzy na odloučení. Přesto bylo nevyhnutelné.

Poslední hodiny před odletem ubíjely neúprosně pomalu. Alicia již stokrát překontrolovala zavazadla. Dokonce několikrát volala na letišti, jestli je její rezervace v pořádku. I květiny přetékały v květináčích, kolikrát už je zaléla. *Neustoupit ani o krok. A hlavně přežít poslední noc.* Opakovala si. Škoda, že bylo teprve před obědem.

Když seděla na gauči a ládovala další Nutellu, zavolalají Anna. Alicia byla zaskočená, chvíli se zdráhala, zdali má hovor přijmout. Než se rozhoupala, melodie ustala. Jako by jí spadl kámen ze srdce. Avšak Anna to nevzdala.

„Prosím?“ zvedla Alicia telefon.

„Ali, co je s tebou v posledních dnech? Doufám, že nejsi vystrašená z našeho posledního rozhovoru.“

„To ne, já... Potřebovala jsem být chvíli sama, abych si něco zařídila.“

„No dost jsi mě zanedbávala,“ řekla s nadsázkou. „Ale dám ti šanci to odčinit. Dnes ve tři máme s pár přáteli a kolegy malou oslavičku.“

„Oslavičku?“ podivila se.

„Vypadá to, že Lady Charlotte vydá novou kolekci.“

„No to je fantastické!“

„Ukázala jsem jim své návrhy a nejen, že byli nadšení, okamžitě mě požádali, abych znovu navrhovala pro Lady Charlotte. A moje návrhy šly okamžitě k designérům a krejčovým.“

„Gratuluju, Annie, to je báječná zpráva!“

„Ředitel Lady Charlotte je můj blízký přítel. Pozvala jsem jeho a manželku na malou zahradní seanci. Také přijde jeho asistentka s přítelem, který má zas na starosti právě výrobu oděvů. Bude to takové rodinné. Nic velkého, abychom nezakřikli úspěch, samozřejmě.“

„Je to skvělé, ale nerada vás budu rušit. Nikoho z nich neznám.“

„Ale Ali, jsi moje nejlepší přítelkyně, moje inspirace. Bez tebe by tahle kolekce nevznikla.“ Alicia si vydechla. „Alespoň na chvíli, chci jim tě představit.“

„No tak dobře, přijdu kolem čtvrté.“

„Skvělé, budu se těšit.“

Alicia si hluboce vydechla. Slyšet z jejích úst slova *nejlepší přítelkyně* jí rozhodilo nervy. Ale její druhé já jako by zahrála u srdce. Nic takového dlouho neslyšela. A jak mile to říkala. *Alespoň se s ní rozloučím. Nebylo by fér ji jen tak opustit. Kdo ví, jestli ji ještě někdy uvidím.*

A tak se po obědě začala chystat na seanci v residenci Matsudových. Vykoupala se, decentně nalíčila a oblékla si krásné maminkovské květované šaty, které dokonale vyzdvyhovaly její prsa a volně zakrývaly kulaté břicho.

Najednou někdo zazvonil. *Kdopak to může být?* Pomyslela si. Lehce ji začalo šimrat v břiše. Šla otevřít a za pochodu si nasazovala naušnice.

K jejímu překvapení stál za dveřmi Nick. Překvapení však umocnilo to, že byl střízlivý, čistý a voňavý.

„Smím dál?“ řekl se smutným laděním. „Zrovna se chystám ven.“ „Nezdržím tě dlouho.“ Alicia kývla a pozvala ho dál.

Uvedla ho do obývacího pokoje. Nabídla mu místo k sezení, avšak on že raději postojí. „Přišel jsem se ti omluvit za ty scény, co jsem ti natropil v posledních dnech. Náš rozchod jsem prostě nezvládl. Přišel zrovna ve chvíli, když... Bylo to silnější než já. Ale teď už tě nebudu obtěžovat,“ říkal pomalu. „Pochopil jsem, že ho fakt miluješ, nebudu vám stát v cestě.“ Aliciu jeho řeč dojala. „Nechtěla jsem ti ublížit, myslela jsem, že jsem prostě ta druhá, nic víc. Nenapadlo mě, že to bereš tak vážně.“ Snažila se být silná. Nick se chvíli odmlčel. Povzdychl si. „Taky bych ti měl poděkovat, žes mi dokázala dát naději v život. To, že jsi mi ji sebrala, už je věc druhá.“ Aliciiny oči zalily slzy. Pochopila, že z jeho srdce vyprchala láska. Nick se zadíval na její dekolt, na němž zlatý medailonek zářil jako slunce nad krajinou malebného pohorí. Alicia si toho všimla, proto rozepla řetízek. „Tohle mi zřejmě nepatří.“ Ale Nick její drobnou dlaň uzavřel. „Ne, nech si ho. Dal jsem ti ho z čisté lásky. Tu už nikdy k nikomu cítit nebudu. Tak k čemu by mi byl? Spíš by mi tě připomínal.“ „Nechtěla jsem ti ublížit, Nicku.“ „Neboj se, i na tebe jednou dojde. Nebudeš rozvracet Chuckovy vztahy donekonečna.“ A Aliciu bodlo u srdce. Ne tolik z toho, co řekl, ale jak to řekl - s pohrdáním a odporem. „Nebud' plný nenávisti. Nick, kterého jsem znala, měl srdce plné lásky otevřené celému světu.“ „Toho Nicka jsi zabila. Vyrvala jeho nemocné srdce a rozmetala na tisíc kousků. Brzy poznáš, jaké to je.“ Pak si z krku strhl přívěsek se srdíčky, jež mu dala darem. „Nejsem ten, kdo by ho měl nosit.“ A pohodil jej na konferenční stůl. Pokynul jí a odkráčel.

Alicia si prohlédla přívěsek. Vedle jejího jména bylo vyryto i jeho.

S bolestí v srdci se rozeběhla k Nickovi, avšak opět ji zastavily dveře. Ty dveře, které jí připomínaly, co je správné. Opřela se o ně a bezvládně padla na kolena. Upustila uzdu slzám a nechala je, ať vyplaví tu hořkou bolest z jejího nitra. Ten palčivý kámen, který ji tlačí v hlavě. Ať rozvolní tu smyčku, kterou si omotala kolem krku.

Slyšel ji, jak vzlyká. Čelem se opřel o dveře a zavřel oči. Naslouchal té nejsmutnější melodii, kterou kdy slyšel. Měl by se radovat, těšit se z jejího utrpení. Avšak tento žár ho spaloval ještě víc. *Proč je tu tolik otázek a ani jedna odpověď? Proč ten pláč, když jí na mně nesejde?* Měl sto chutí vejít a obejmout ji, utěšit svoji maličkou ve svém medvědímu náručí. Udělal by cokoli, jen aby ji už neslyšel plakat.

Proto pomalu odešel.

Anna si vychutnávala lehké drinky se svými váženými hosty. Pozvání přijal ředitel firmy, pro kterou bude Anna znovu navrhovat šaty. Seriózní pán v pokročilém věku přišel v doprovodu svojí mladší manželky. I ředitelova asistentka, černovláska středního věku, byla potěšena, že může znovu vidět jednu z jejich předních návrhárek, ale také dávnou přítelkyni. Přišla v doprovodu svého druha, který vedl výrobu oděvů. Spolu s Annou na zahradě vzpomínali na staré dobré časy a těšili se na lepší zítřky. Diskutovali o průběhu uvedení kolekce i nadcházející módní přehlídce.

Až po páté hodině se k nim připojila Alicia. Chvilí trvalo, než se po tak srdceryvné návštěvě dala alespoň na oko dohromady. Přinesla Anně kvalitní víno a košatě rozkvetlou orchidej, jejíž bílé květy byly romanticky žíhané do růžova. Anna jí byla velmi vděčná.

Uvedla ji mezi hosty a představila ji. Všichni byli velice kultivovaní a vstřícní. Zobkali jednohubky a snažili se Aliciu zasvětit do světa módy.

„Když se na Vás tak dívám, slečno Raynoldsová,“ řekl ředitel klidným hlubokým hlasem, „Annie navrhla i řadu šatů pro nastávající maminky. Bylo by skvělé, kdybyste je uvedla na premiérové přehlídce Vy.“ „Ano,“ souhlasila Anna, „bylo by to tak přirozené. Nebudu lhát, když jsem je kreslila, představovala jsem si tebe.“ A všichni se pousmáli. „Raději ne,“ snažila se taktně odmítnout, „molo není nic pro mě. Já raději tenisky, mikrofon a zařadit si na pódiu. Tyto okázalé akce nejsou můj šálek kávy.“ „Z chůze na molu nemějte strach,“ připojila se asistentka, „máme vynikající choreografy, kteří vám pomohou.“ „Budete nejkrásnější modelka.“ Usmála se paní ředitelová. „Moje paní ví, co říká,“ chytl ji za ruku prošedivělý pán, „svého času byla ta nejlepší modelka.“ „Ale jdi ty!“ Mávla rukou koketně. Alicia se pousmála.

„Omluvte mě, prosím.“ řekla Alicia a odešla na toaletu.

Cestou zpět ji v kuchyni zastavila Anna. „Omlouvám se, nechtěla jsem, aby na tebe naléhali.“ „O to nejde, naopak, bylo by mi ctí, jenomže to nepůjde. Vracím se zpět do Evropy. Nechtěla jsem to tam rozebírat.“ „Cože?“ zarazila se Anna. Její blažený výraz právě ztuhnul. „A kdy se vrátíš?“ „To nevím. Ale nějaký čas tam pobudu. Navštívím rodinu, přátele...“ „A co tvoji přátelé tady?“ „Annie, prosím!“ Chytla ji za ruce. „Věř mi, kdybych neměla vážný důvod, nikdy bych neodjela. Ale bude to pro všechny lepší.“ „Co se stalo?“ „Nic, jen mám osobní problémy, které se týkají jen mě.“ „Souvisí snad s tím, že Chuck vypadá, jako by ho přejela mlátička, a že Nick naprosto ztratil zájem o všechno a všechny?“ Alicia ji pustila a odvrátila pohled. „Vědělas, že zapálil jachtu? Proboha, vždyť ho to mohlo zabít!“

„Tak proč nejdeš za ním a neřekneš mu, že se o něj bojíš?“ rozkřikla se Alicia. „Proč místo těhle veselých seancí nejdeš za ním a neobejmeš ho? Proč jsi tak hrdá? Povím ti jedno - nemáš absolutně na co.“ A Anna vyřeštila oči. Svoji přítelkyni nepoznávala. „Když s ním chceš být, tak s ním jednoduše buď. Ber toho muže jako dar a pečuj o něj, stejně tak dovol jemu, aby pečoval o tebe. Využij práva, že je tvým manželem. Jiní takové privilegium nemají.“ A odešla pryč.

Anna chvíli postála v kuchyni. *O čem to mluví? Je snad Alicia ta žena, kvůli které se tak mučí? Snad mezi nimi k něčemu nedošlo? To bych asi nepřezila. Ale ne, to by se nesnažila nás dát dohromady. Má pravdu, pořád je to můj manžel, i když se teď chová jak idiot, měla bych k němu být milejší. Ale má to ještě cenu? Co když mě Nick odmítne? Alespoň bych urychlila tohle zničující čekání.*

Alicia šla pěšky domů dolů z kopečka. Na jednu stranu měla výčitky, že byla k Anně tak tvrdá, ale někdo jí to už říct musel.

Jasně, podváděl ji, ale kdyby si to celý s těma nevěrama nevymyslela, možná by k tomu ani nedošlo. I když, je to jen chlap... Tak ale když už mu to posvětila, tak ať na to zapomene. Nejde někomu něco dovolit a pak mu to roky vyčítat. Chvilí se zastavila na terase a obdivovala zátoku Malibu, která se třpytila od zlatého slunce, které pomalu mířilo za obzor. Její výhled lemovaly voňavé borovice. Z plných plic se nadechla toho svěžího vzduchu, který se mísil

s přímořským vánkem. *Nechápu, proč tak úžasného chlapa od sebe odhání. Být můj manžel, nepustím ho z náručí, natož z postele. Asi bych měla být sobec a udělat to, co ona nechce.* Pak zavrtěla hlavou. Bohužel či bohudík na to neměla žaludek. *Alespoň chvíli bych chtěla být bezpáteří mrcha, aniž by mě trápilo svědomí. Zajímalo by mě, jestli by se na mě taky někdo tak ohlížel.*

Z trpkého rozjímání ji vyrušilo troubení velkého bílého auta, které za ní zastavilo.

„Kdopak se nám to tu kutálí?“ stáhl okýnko Chuck. „Chtěla jsem se projít. Co ty tady?“ „Jedu k Anně, chtěl jsem s ní něco probrat.“ „Ta má teď seanci s papalášama. Rozhodla se znovu pracovat. Zrovna jdu od ní.“ „Už chápu, proč se tváříš, jak kdyby ti zdechl křeček. Naskoč, hodím tě domů.“

Cestou poslouchali oblíbené písně. Bylo veselo.

Avšak příjezd k ní vše naladil do mollové melodie.

„Tak a je to tu.“ Vypl motor. „Děkuju za vše, Chucku.“ Chytla ho za ruku. „Vážně tě nemám zítra vyprovodit?“ „Radši ne, nezvládla bych to loučení. Ještě bych zůstala.“ „No mně by to nevadilo.“ „Však neodjíždím na věky.“ „V to doufám.“ Na chvíli se odmlčeli. Sotva se shledali, už se zase loučí. „Dej mi pozor na Nicka.“ „Neměj strach. Jen, co odjedeš, řeknu mu celou pravdu. Takle už to nejde dál. Kdybys ho viděla, co dělá... To musím vyřešit.“ „Děkuju a odpusť mi, že jsem tě do toho zasáhla.“ „Co bych pro kamarády neudělal...“ „S tebou bude v bezpečí, vím to.“ „Ale kam jedeš, se nedozvím,“ podíval se tázavě. „Zatím ještě ne. Nick by byl schopnej se za mnou rozjet.“ „Bude tě hledat, na to se připrav. S dítětem na cestě tě nenechá bez dozoru.“ „Musíš ho přesvědčit, aby se vrátil k Anně.“ Chuck pokynul. Z jejího odjezdu mu bylo smutno. „Ozvi se mi, že jsi vpořádku.“ „Spolehni se.“ A zadívali se na sebe. „Budeš mi chybět, Chucku.“

On ji jemně uchopil za čelist a něžně políbil na rty. Líbal tak krásně, že se jí zamotala hlava. Chvíli si ho něžně přidržela. Vychutnávala si ten sladkoučký malý polibek na rozloučenou.

Když se vzpamatovali, odskočili od sebe. „To byla kamarádká pusa!“ začervenala se Alicia. Styděla se na něj podívat. „Jo, jako bych líbal mamu.“ „Bezvýznamná!“ „Jo, už ani nevím.“ Mávl rukou.

Poté vystoupili z auta a naposled se objali. „Šťastnou cestu, zlatíčko.“ „Děkuju. Pozdravuj ode mě Berenice. A sbal ji konečně!“ „Co já?! Ona odešla.“ „Chucku, dokaž, že v těhle pažích jsou svaly a ne kašička. Do konce týdne chci zprávu, žeš dobyt druhou metu.“ „Ty mi tak rad' ve vztazích.“ „Chlape, sbal ji, nebo ji sbalím já.“ A mrkla. „Nemyslím, že bys byla její typ - je spíš na černovlasý.“ A oba se pousmáli.

„Tak už upaluj.“ řekl po chvíli. Alicia ho lehce bouchla přes paži a odešla. Od vchodu si ještě zamávali. Chuck opřený o auto se pousmál a sledoval ji, dokud nezašla. *Budeš mi tu chybět. Jestli zvládnou ten chaos kolem, tak to bude zázrak.* Zavrtěl hlavou a odebral se na cestu.

Nick trávil ve studiu i tuhle noc. Do hotelu se jen přijel převléknout a zase upaloval. Co mohl zvládnout sám, zvládl. Udělal opravdu hodně práce. Až najednou došly nápady. Jeho oči byly podlité krví. Uprostřed tmy je dráždilo světlo počítače. Mohl by jít spát, ale neusnul by. Dobře věděl, co ho čeká, když uloží hlavu na polštář a začne padat do hluboké propasti

ticha. Proto si na pomoc vzal kastl piv, které měly otupit jeho smysly při cestě do jeho roztrhané duše.

V iPhonu měl pořád ještě její snímky. Z fotografie slyšel její dívčí smích, který mu dodávala klid.

Vzpomněl si na jednu z jejich zastávek na pláži, kdy se popichovali a Nick ji začal lechtat. *Ona se smála na celé kolo. Povalil ji na záda a lechtal pod pažemi. „No tak! Mám slabej močák!“ Ale jemu to bylo jedno. Pak mu do obličeje pleskla zmrzlinu. „Papej, papej.“ zasmála se. Nick jí zmrzlinový útok vrátil.*

Pousmál se nad touto vzpomínkou a prohlížel snímky dále.

Uviděl její kulaté břicho a povzděchl si. Tolik se těšil, že bude otcem. Připomnělo mu to první noc na jachtě, kdy ji šel láskyplně uložit ke spánku.

„Sladké sny, maličká.“ Pousmál se a políbil ji na čele. Pak ji odkryl, odhrnul tričko a políbil na bříšku. „Dobrou noc, prťátko moje.“ Ještě chvíli ji hladil a díval se na ni. Ona ho pohladila po ruce, která hladila bříško. I přes to, že byla jejich láska zakázaná, prožívali ji naplno. Kam se to kouzlo vytratilo? Říkal si a začal pít.

A čím více pil, tím divočejší jeho vzpomínky byly. Bez zábran vzpomínal na jejich žhavé noci v Malibu. Na jeho přivítání v obýváku na koberečku, když ho svedla černým prádlem. Na jejich milování na pláži za příboje vln.

Rovněž vzpomenu jejich žhavý tanec v mexické restauraci. Jak ji držel ze zadu a ona se vlněla do rytmu bubnů. Jako ten večer ji cítil na svém těle, jak tančí.

Potil se vzrušením. Lepivá kapka spadla přímo do jejího vlnadného údolí. Chytl ji za ruku a švihem ji protočil.

Nejvíce si však z toho večera pamatoval chvíli, kdy za zoufale pomalého zpěvu Aliciu zaklonil a nosem bloudil od jejího břicha k dekoltu, kde se zastavil, aby přivoněl k její ženské vůni, která se mísila s voňavkou a vlhkým potem. Cítil ji, jako by se to odehrávalo teď.

Postupně ji zvedal, ale ústa od ní neodtrhl ani na sekundu. Zkoprněli ve chvíli, kdy si přitisknutí čely hleděli do očí. Píseň vrcholila, avšak oni stáli přilepení jeden na druhého a nevnímali čas. Vydýchávali se z tance i vzrušení. Jejich rty byly tak blízko, že si vzájemně dýchaly horký vzduch do úst. Jeho vousy ji lehce šimraly na bradě. Pohladil ji po zádech. Patřila jen jemu a on patřil jí.

Ještě jednou tě smět tak laskat jako ten večer. Mučil opět svoji mysl. Tančit s tebou a pak tě vášnivě pomilovat pod molem... Na co to myslíš, Matsudo? Není divu, že tě opustila. Na prvním místě byl vždycky jen sex. Jen ses podíval a ona roztáhla nohy. A že má pěkný nohy! Není sice žádná modelka, přes to je to kus ženský, kterej v tobě zapálí oheň žáru tisíce sluncí. A to nedokázala žádná. A ani už nedokáže.

Pro Aliciu to byla nejdelší noc v jejím životě. Už ji bolel celý člověk z toho převalování. Proto se přiblékla a posadila se na zahradu s mísou ovoce. Pohled na rostliny jí dodával klid. Rozednívalo se a od moře vál čerstvý vzdoušek. Květy se pomalu rozvíjely plny očekávání nového dne. A s ním přicházelo nové slunce. Včera za sebou nechala šest měsíců života v tomhle domě. A dnešek s sebou přinášel nové zítřky daleko odtud.

Ale jednoduché to tak nebylo. Pořád ji tížil medailonek, který dostala od Nicka a ani na vteřinu ho nesundala. Ještě těžší však byl přívěsek, který svírala v dlani.

„Abych nezapomněla, taky pro tebe něco mám.“ vytáhla krabičku z kabelky. Uvnitř se třpytil pánský řetízek z bílého zlata, který nesl přívěsek s motivem dvou propojených srdcí. Na zadní straně jednoho ze srdcí bylo vyryto Aliciino jméno. „Moje jméno už tam je na znamení, že moje srdce ti navždy patří. Možná, až pocítíš to samé, necháš si vyrýt do prázdného srdíčka to tvoje a budeme na vždy spojeni.“ „To už dávno jsme,“ pohladil ji po bříšku. Oba se pousmáli a vřele si hleděli do očí.

Pousmála se. *Ty jeho hluboký oči. Budou mi chybět, každý kousek Nicka mi bude chybět. Možná se za pár let setkáme a budeme opět šťastní. Ale teď není vhodná chvíle. Nejdřív musí něco skončit, aby něco nového začalo. Naivně jsme si mysleli, že můžeme něco přeskočit. Ale čas plyne postupně. Je-li naším osudem být spolu, budeme spolu. Není-li, budu mu přát to nejlepší, ať už bude s kýmkoli.*

Nick, opojen alkoholem i celkovým vyčerpáním, na pár hodin usnul. Uvolnil se a bylo mu dobře. Avšak když procitl, nejen že měl hlavu jako střep a byl celý křivý ze spaní na židli, znovu pocítil hořkou chuť samoty. Znovu byl bez cíle. Nadešel další den, kterým se měl plácát a oddávat se bolesti ze ztráty milované ženy. Znovu by se musel ponořit do vzpomínek, ve kterých milně hledal odpovědi. A den zakončit deliriem. A s novým ránem, kudy se potáhne zvětralá whisky a kdy jediným společníkem bude prázdná láhev, přijde nový den plný plácání se zoufalstvím.

Ale dnes ráno upadl do hluboké deprese. Otevřel oči, kterými viděl obraz rozezlené Alicii, která se mu z krásy proměnila před očima.

„Kdo je otcem malé, když ne já?!“ „Chuck McDowell.“ Polkla. A Nickovi rázem píchlo u srdce. Tu bolest ucítil i teď, jako by se to právě znovu odehrávalo. „Ne...“ Odmítal její bodavá slova slzavě. „Táhne to spolu odjakživa. Ale on to nechtěl přiznat...když jsem otěhotněla, poslal mě na potrat, aby se vyhnul skandálu. Pak jsme ale vymysleli, že to hodíme na tebe a všichni budou spokojeni.“ „Nevěřím ti!“ A začal s ní třást. „Lžeš!“ „Pusť mě! Už nikdy se mě nedotkneš! Chuck je otcem a ty se s tím budeš muset naučit žít!“

„Nemusím...“ řekl Nick. „Nemusím.“ Uchopil prázdnou láhev a přerazil ji o stůl. Roztříštila se na několik kusů. Zvedl ten největší a nejostřejší střep a vyhrnul si rukávy. Aliciina slova mu zněla v uších jako siréna. Před širokými zorničkami se mu mihotaly obrazy Alicii od chvíle, kdy ji poprvé spatřil ve Fordově divadle. Zatnul pěst levé ruky a zacvičil si. Zadržel dech a zaryl osten hluboko pod kůži podél předloktí. Z otevřené žíly se valila hustá krev. Nick vydechl bolestí a zasténal. Avšak nepolevil. Těšil se, až se jeho zlomená duše odprostí od pozemských strastí, tužeb a vášní. Těšil se, až z něj spadne všechna tíha světa a bude volný jako opar nad japonskou zahradou zrána. Těšil se, až uslyší bubláni zbloudilé říčky a ucítí vůni růžových květů sakury. Ve svých představách cítil na bosých nohách krůpěje ranní rosy. Svěží trávou kráčel vtříc jasnému světlu, které jej léčilo ze všeho trápení, které postihlo jeho nemocnou duši tady na zemi.

„Kámo,“ odpovídal Chuck Gordonovi, „to mně se ten song zas zdá monotónní. Chce to víc akce.“ vysvětloval. Oba právě přišli do haly. V automatu si koupili kávu a cestou do nahrávacího studia debatovali o poslední nahrané písni. „Taky mi tam něco chybí.“ souhlasil Gordon. „Dal bych první kurz Nickův zpěv acapella, v druhém bych přidal klávesy a ve třetím kytaru a bicí,“ mával rukama Chuck. „Nebo v prvním Nick a klávesy - jen akordy. Ve druhém se přidá kytara a při vyvrcholení třetího vokály celé kapely,“ vymyslel Gordon a zastavili se u dveří studia. Chuck se chytil za kliku a pomalu hledal klíč. „Teda Gie, ty seš genius! Takový postupný vyvrcholení a čtrvteť part bude krásná čistá rocková záležitost. A ještě si tam můžeš dat sólo.“ Mrkl na něj.

„To je divný,“ zamračil se, když strčil klíč do zámku. „Je odemčeno.“ A otevřel dveře.

Ale obraz, který se mu nabídl, rázem přerazil jeho pozitivní náladu. Oba muži na pár vteřin přestali dýchat. Možná se jim i zastavilo srdce. Uviděli Nicka bledého jako stěna se střepem potřísněným krví, která se rychle valila ven z přetáť žíly a stékala ze stolu na podlahu. Nick seděl uvalený v transu. Sledoval své dílo, zřejmě sám nechápal, co to právě provedl.

Po několika sekundách se Chuck vzpamatoval. V poklusu vyrval kamarádovi střep z ruky, roztrhl si tričko v lemu a ránu mu zaškrtl. Bílá bavlna sála krvavý mok. Mezitím se vzpamatoval Gordon a běžel do kuchyňky pro lékárníčku.

„Co děláš, píčo?! Ti už úplně ruplo v kuli?!“ vyhrkl Chuck. Nick se lekl a vzpamatoval. Začal zmatkovat. Už se viděl na druhé straně, ale on mu to překazil. Začal cár látky odmotávat. Chuck mu ale vrazil zleva a zprava. „Přestaň už!“ „Nech mě! Už nemám pro co žít!“ Chuck ho chytil za hlavu a upřel jeho pohled naproti jeho. Dotkly se čely. „Musíš bojovat!“ „Už ne, už nemůžu...“ „Je tvoje, rozumíš?! Vždycky bylo tvoje!“ A Nick zadržel. „Ne, ty lžeš, nechceš mě mít na svědomí!“ „Právě proto, že tě nechci mít na svědomí! Nicku, teď mě poslouvej!“ hleděli si z očí do očí. „Alicia si všechno vymyslela! Já ji nikdy neměl. Celou dobu byla jenom tvoje. Seš její životní láska.“ „Proč by si ale něco takového vymýšlela? Proč by mi vyrvala srdce z hrudi a nacpala ho do odpadkového koše?“ „Vážně tě nic nenapadá?“ A Nick se zoufalstvím rozplakal.

Chuck ho objal a plácal po zádech. „Jestli je to další z vašich špinavých her...já...jsem troška, Chucku, už nemůžu.“ „Chlape, přísahám, je to pravda.“ „Proč?“ „Chtěla, aby ses vrátil k Anně. Ale jedinej způsob, jak to ukončit, bylo zbořit ti tvý sny.“ „I tak jsem ji chtěl. Kurva, pořád ji chci! Proč si myslela, že se vrátím k Anně? To radši budu do konce života sám.“

Do toho přišel Gordon s lékárníčkou a začal Nickovy ošetřovat ránu. Naštěstí nebyla tak vážná a postačil jen tlakový obvaz.

„Počkej, ale co ty tvý kecy, jak šla z ruky do ruky a že je děvka?“ „Musel jsem si něco vymyslet. Navíc mi zrovna oznámila svoji improvizaci a já byl pořádně nasranej. Dost jsem si vymýšlel.“ „A já ti rozbil hubu...“ sklopil oči. „V poho. Nebylo to poprvý, co jsme si dali na čumák.“ „Poslyš, ale proč to udělala? Co je za tím doopravdy?“ Chuck chvíli mlčel. „Mluv nebo ti mám vyrazit zub, aby se ti mluvilo líp?“ Chuck se díval po Gordonovi, ale ten mlčel.

„No na mě se nedívej, já si odbrnkám svý a du dom. Co se děje mimo studio mě nezajímá.“

Chuck si vydechl. „Alicia byla za Annou to dopoledne, co jste se tam setkali. Z toho, co jsem pochopil, tak by Anně o vás aj řekla, jenže pak se z nemocničních formulářů dozvěděla, že Anna chtěla jít na transplantaci jater. Lékaři jí řekli, že je vhodný čas, navíc má vysokou pravděpodobnost úspěchu operace. Ale Anna chytla depku a před Aliciou řekla, že bez tebe nemá její život smysl a že na žádnou operaci nepůjde. No a zbytek už znáš.“ Nick si osahal zafašované předloktí a zaúpěl. „Fakt by Anna pro mě zemřela?“ „To musíš vědět ty sám, kámo.“ A Nick shlédl. „No a co to vaše loučení po ránu? Ty v trenkách, ona na tobě zavěšená...“ „Tak trenky jsem měl, páč Ali vrazila do dveří jak tajfun a já se lekl, až mi změkl. No a taky sem se polil kafem. Pak mi vykládala cosi, žes u ní v noci byl a že jste se líbali. No nechápal jsem. Ale víš, jak bývá roztomilá, když se cítí provinile. To nejde neobejmout.“ „Jo,“ pousmál se, „to bych ju dycky snědl. A líbilo se jí to? Povídej! Máme ještě šanci?“ říkal s jiskřičkami naděje v očích. „Ani nemluv, básní o tobě jak zamilovaná pubertáčka.“ „Já to věděl! Vždycky jsem věděl, že jí to nemám věřit.“ „Ale asi tě zklamou, chlape. To vše ti navykládala, aby získala čas.“ „Čas? K čemu?“ „No...“ „Čas k čemu?“ „Asi za čtyřicet minut odlítá do Evropy.“

A Nick s hrknutím židle vystřelil jak zpraku ke dveřím. „Počkej! Nedělej to!“ snažil se ho zadržet Chuck. „Musím jí říct, že ji miluju a musím i od ní slyšet, že ona miluje mě! Musím se dotknout jejího břicha!“ „Seš si jistej, brácho?“ „Jo,“ odpověděl vyrovnaně. „A Chucku?“ Chuck zvedl obočí a Nick mu vrazil facku. „Už nikdy o ní neříkej, že je děvka.“ Chuck se škaredě podíval. Nick ho štouchl do břicha: „Polez, starouši, musím ji stihnout!“

Alicia váhavě odbavila svá zavazadla. Už jen čekala, až otevřou pasovou kontrolu, přes kterou se dostane do svého letadla. Zbývalo jen málo desítek minut. Pochodovala po hangáru,

jako by čekala na zásah shůry. S těžkým srdcem opouštěla Spojené státy, avšak bylo to nezbytné. *Opravdu je to nezbytné?* Nevěděla. V ruce mnula Nickův přívěsek se srdíčky.

Na židličkách seděli Kate s Anthonym, kteří ji v jejím rozhodnutí podporovali. Respektive Kate ji utvrzovala v myšlence, že správné je jen to, co je morální. Anthony mlčky respektoval její přání. Přesto ve skrytu duše chtěl, aby zůstala.

Když vyhlásili její letadlo, že je připraveno přijímat cestující, těžce zavřela oči. Už ji nespasí ani zázrak.

„Je to tu,“ řekla Kate a objala ji. Anthony se přidal. „Budete mi chybět, lidi.“ „Ozvi se hned, jak přistaneš,“ řekl Anthony. Alicia se slzou v oku kývla.

„Alicio!“ ozvalo se od vchodu. Alicia sebou trhla. Avšak v davu cestujících nikoho nespasila.

„Tak už utíkej, ať ti to neuletí,“ vybízela ji Katie.

„Alicio! Stůj!“ Řítil se k ní Nick, který se prodíral davem. Chuck běžící v závěsu se odstrkovaným lidem ve spěchu omlouval. Alicii bušelo srdce o závod. Šla mu naproti.

Stál před ní její vysněný muž plný naděje. Hněv v jeho očích opět vystřídala láska.

„Chuck mi všechno řekl. Ale já se na tebe nezlobím, jsi prostě hodná. Chápu to. Ale už nemusíš mít výčitky. Miluju tě a to se nikdy nezmění. A jsem vděčný za naše miminko.“ A pohladil ji po břišku. „Páni, za ty dva týdny pěkně porostla. Tolik jste mi chyběli, princezny moje.“ Alicia neměla slov. Zasněně mu hleděla do očí a on se usmíval. Jiskrné oči a dolíčky ve tvářích - byl opět šťastný. A Alicia ho tak ráda viděla. Znovu dala jeho životu smysl.

„Ali,“ vstoupila mezi ně Kate, „jestli chceš stihnout letadlo, měla by sis pospíšet.“

„Miláčku, nikam nejedí. Budeme zase šťastná rodinka,“ přemlouval ji Nick. „Spolu to všechno zvládneme. Bude to těžký, ale budeme mít jeden druhého.“ Chytl ji za ruce.

„Alicio, je čas.“ zdůraznila Kate.

„Už mě neopouštěj.“ žadonil zoufale. „Zavři oči Nicku,“ řekla líbezným hlasem. Důvěřoval jí. Zavřel oči a poslouchal její zrychlený dech. Těšil se, až znovu ucítí její horké rty laskat ty jeho. Těšil se, až si budou zase blízko. A že po vášnivém polibku si ho odvede domů, kde si vynahradí ty ztracené dny. Avšak nepřicházel polibek ani teplo jejích vnad.

„Ne...“ kroutil hlavou nevidomý. Došlo mu, co udělala. Otevřel oči a jediné, co mu po ní zbylo, byl na dlani jejich přívěsek. „Ne! Alicio!“ Ale jeho drahá už mizela v davu za bezcelní zónou.

Nick začal zmatkovat. První, co ho napadlo, bylo zburcovat personál na přepážkách.

„Chci okamžitě letenku do Paříže! Nejlépe v letadle, který právě odlítá.“ A žena se zmateně podívala do počítače. „Dělejte, prosím Vás, je to důležitý!“ naléhal a nervózně přešlapoval. „Je mi líto, ale teď tu nemám žádný let do Paříže. Nejbližší odlétá zítra ve tři třicet.“ „Moment, tak co to teď odlítá do Evropy?“ „Myslíte tam to letadlo, co právě vzlétá? To je linka do Londýna.“ A Nick se otočil. Prosklenou halou sledoval na runway.

Náhle mu hlavou bleskla vzpomínka na to, jak se jednou Alicia zmínila o svých dvou kamarádkách, které se vydaly do Anglie na zkušenou.

Nick se chytl za hlavu. Chystal se rozběhnout a přeskočit celní kontrolu, ale Chuck s Anthonym ho chytili za paže.

„Pusťte mě!“ „Přestaň! Zbláznil ses?!“ seřval ho Chuck. Nick se mužům vysmekl. „Tys to věděl!“ Obořil se na Chucka. „Věděl a nic mi neřekl!“ „Přísahám, neřekla mi, kam letí. Myslel jsem, že k rodičům.“

„Měl bys jít domů, Nicku.“ řekla Kate. To ale Nick vybuchl jak sopka. Přikráčel k ní, stiskl paži a začal s ní ošklivě trást: „Tak už jsi spokojená, hm?! Ty tvý kecy o morálce, co ju od začátku hlodaly v hlavě, to byla tvá práce, co?!“ „Na rozdíl od tebe mám páteř!“ a Nick si zmáčkl pěst. Být Kate chlap, tak jí vrazí.

„Hej, vole!“ odtrhl ho Tony, „je to má ségra, jou?“ „Je to zmije! Dokonale sis to naplánovala! Od mačkání bedárů, přes vlastní salon rovnou do postele multimilionáře!“ A to

mu Kat vrazila pořádně velkou facku! „Ty mě nebudeš urážet! Kurvíš se s jinejma, zatím co tvá žena umírá!“ A to se Nick napřáhl, ale Chuck ho včas zadržel. Rychle ho vlekl pryč za límec košile. Nick se mu vysmekl. Přesto, že by ženu v životě neuhodil, cítil k této obrovskou zášť. Byl přesvědčen, že záměrně jejich lásku s Aliciou sabotovala. Jakým způsobem z toho bude profitovat, zatím netušil.

„Jen běž a vypij zi mozek, jak to nejlíp umíš!“ zařvala na něj.

Nick se rozeběhl, ale Chuck ho znovu chytil. „Ser na to, ti povídám!“

Kate na jazyku převalovala další urážku, ale Anthony ji zarazil: „Stačí, ségro! Už tak dost trpí!“ „Jen ať trpí! Alicia bude trpět do konce života.“ „Vybrala si to dobrovolně, do ničeho ji nenutil. Naopak, ona sbalila jeho, co jsem slyšel.“ „Absolutně nic o tom nevíš!“ sprážila ho pohledem. „Sakra, brácho, já to dělám pro tvý dobro!“ „Pro mý? Nebo tvoje vlastní?“ A Kate zafuněla. Žduchla do něj a zamířila k východu.

„Píča!“ zaklel vytočený Nick a bouchl do stolu. Chuck ho zavezl do oblíbeného baru, aby se odreagoval. Myslel, že se po panáku whiskey uvolní, ale jeho zlost spíš gradovala. „Uplně to slyším, krmila ju těma kecama od začátku. Kdo ví, co má za lubem!“ „Ser na to, Nicku.“ „Vsad se, o té pipině ještě uslyšíme, to ti garantuju! Ať se ona i ten její bratříček ode mě drží dál, jinak jim zakroutím krkem!“ A kopl do sebe panáka. „Přiznám se, že i já s Be jsme Alicii radili na chvíli vypadnout.“ „Londýn, kurva? Jste ju rovnou mohli vystřelit na měsíc! Ale já si ju najdu, už mám zabukovanej let, po zítří valim a dotáhnu ju sem třeba aj za vlasy, když to bude nutný!“ „Nicku, tys vážně nic nepochopil? Alicia to dělá z nějakýho důvodu, ne aby si s tebou hrála na honěnou. Být tebou, tak se vzchopím a respektuju odkaz, kterej ti tu nechala.“

Najednou Nick zkontl. Odmítl i alkohol. „Takže se mám vrátit k Anně?“ A Chuck kývl. „K ženě, kterou nemiluju? Dávat jí falešný naděje, zatím co ona mě bude jen ponižovat a vysmívat se mojí náklonnosti? Ne, to vy jste stále nepochopili mě! Nejde tu vůbec o Aliciu ani o malé, jde o to, že k Anně už se nevrátím, už to nejde. Už nedokážu snášet ty její urážky a řeči o smrti. Všechno kolem jen negativní, vše co dělám, jak se chovám, co je mezi náma... Vše bylo vždycky špatně. Anna mou lásku jen srážela, já se vážně snažil to ignorovat, omlouval jsem ji, že už je taková, že to má v povaze, ale... Chucku, ta ženská mě nikdy nemilovala. To, co jsem zažil za šest měsíců s Aliciou, jsem nezažil za deset let s Annou. Alicia mi ukázala, jaký to je lásku i dostávat.“ „Ale Anna tě potřebuje. Umírá. Její jedinou nadějí je ta operace.“ „A co jí mám říct? Vrátit se k ní jako by nic? A co pak? Dobře, půjde na operaci, uzdraví se a pak ji srazím tím, že ji opustím?“ „Nemuselo by to tak být.“ „Chucku, já se nedokážu obětovat celej život. Byl jsem s ní z lítosti pět let, ale nechtěl jsem si to přiznat. Měl jsem ji rád, pořád ji mám rád. Mívá světlý chvílky a pěkně pokecáme, ale to je tak všechno.“ „Možná seš teď zaláskovanej do Alicii, chápu to, ona je fantastická, ale časem ta vášeň vyprchá a co po tom? Nebudeš toho litovat?“ Nick odvrátil pohled. „Nezabývám se tím, co bude, žiju pro to, co je teď. Miluju Aliciu nade vše a naše dítě je pro mě nejdůležitější na světě. A až se vrátí, budu už rozvedenej a vezmu si ji. Už ji nepustím.“ „A co když se už nevrátí?“ A Nick se odmlčel. „Co když ji v Londýně nenajdeš? Co bude pak? To už se těžko budeš k Anně vracet. Budeš riskovat i to, že zůstaneš sám?“ Nick shédl ke stoulu. Již neměl odpověď.

Dvě hodiny v letadle uběhly jako nic. Jediné, co Alicia viděla z okna, byly bílé mraky. Stejně prázdnou ji svíralo uvnitř. Hladila své břicho. To jediné ji drželo před zhroucením. I když slzavě, usmívala se a snažila se nahmatat malou nožičku na levém boku. Pořád měla před očima Nickův výraz plný naděje.

Tohle mi nikdy neodpustí... Ale je to nejlepší způsob, jak ho přimět, aby se vrátil domů. Možná ne hned, ale časem mu dojde, že Anna je jeho spřízněná duše. A doufám, že i to samé

dojde i jí. Jejich shledání mě bude bolet, ale nesnesu, když bude nešťastný. Doufám, že znovu objeví ztracenou lásku. Nechci, aby trpěl.

Anna v podvečer popíjela čaj v obýváku. Procházela své návrhy a jako kulisu měla puštěnou televizi. Pes jí ležel věrně u nohou a hlídal ji jako královnu.

Zrovna přemýšlela nad vzory šatů letní kolekce, když bouchly dveře. Anna se polekala, ale pes jen líně zvedl hlavu. Mezi alkoholovým oděrem rozpoznal známý člověčí pach.

Když Anna uviděla Nicka, který k ní provinile kráčel, odhodila skicy na stůl a pomalu vstala. Nesměle kráčela Nickovi vstříc.

„Byl jsem idiot. Už se od tebe nehnu ani na krok. Pokud mě tedy ještě chceš.“ Anně vyhrkly slzy dojetím. Padla mu kolem krku. „Jasně, že ano! I když smrdíš a seš zarostlej jak Robinson, pořád seš můj manžel!“ A znovu se objali. „Vítej doma, Matsudo.“ Nick se k ní přitiskl a políbil ve vlasech.

Mít rád je zřejmě silnější než milovat. Plnit přání našich milovaných stojí zřejmě nad naším přáním. Vzdát se vlastních tužeb a podvolit se vyšším zájmům. Potlačit vášeň a nechat vzkvétat čistou lásku. Osekat ji od trnitého chťíce a vpustit slunce do jejího srdce. Jen tak najdeš klid.
